

danne Tilfælde andre Foranstaltninger, der maa tages.

Maa jeg dernæst vende mig til Spørgsmaalet om Nationalbanken, hvorom en af de sidste konservative Talere sagde, at ingen bør rokke ved Tilliden til Nationalbanken — det var vist det ærede Medlem Hr. Lange, som sagde det. Ja, gid det Ord maatte blive hørt i Nationalbanken, gid det Ord ogsaa maatte blive hørt der; thi der er ingen, der rokker mere ved Tilliden til Nationalbanken end Nationalbankens egen Ledelse, naar den, efter at den har indtaget den Holdning, som den har i Valutaraadet, nu lægger Vanskeligheder i Vejen og siger, at denne Overenskomst kan den ikke indtræde i. Jeg beklager meget, at det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott har ment at burde sige her, mere som Nationalbankrepræsentant end som Folkerepræsentant, at Nationalbanken var baade berettiget og forpligtet til at fastholde sit Standpunkt. Man kan ikke undgaa, at Opmærksomheden samler sig om dette, at midt i det konservative Folkeparti sidder der en Mand, som nu siger dette: Nationalbanken er baade berettiget og forpligtet til at fastholde sit Standpunkt, altsaa til at nægte at vedtage denne Overenskomst. En saa central Personlighed i det konservative Folkeparti siger det. Ærede Medlemmer maa være overbevist om, hvorledes Ansvar for, hvad der senere vil foregaa i denne Sag, kommer til at blive fordelt, naar et saa centralt Medlem har sagt disse Ord (*Fraenkel*: Hvem siger, han er saadant et centralt Medlem?). Det ærede Medlem Hr. Fraenkel, der har en Stemme til Afbrydelse, som man maa misunde ham, har ogsaa en Færdighed, nemlig til altid at reducere og fjerne Medlemmer af hans eget Parti i det Øjeblik, de er ham ubehagelige, og i dette Øjeblik klarede det ærede Medlem Hr. Fraenkel Situationen ved at skyde det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott ud. Jeg tror ikke, Stillingen hidtil har været saadan, jeg tror, det ærede Medlems Stilling i det konservative Folkeparti er tilstrækkelig ledende til, at man kan betragte ham som et centralt Medlem deraf, i alt Fald kommer ærede Medlemmer til at dele Ansvar for den Betragtning, han saaledes har gjort gældende, og den Virkning, det eventuelt vil faa. De Ord, jeg før henvendte til ærede Medlemmer om at paavirke den ærede tidligere Landstingsmand Hr. Green, kunde jeg altsaa nu udvide til at paavirke det ærede Medlem af Folketinget Hr. Reedtz-Thott; thi det, som jeg har tilraadet de ærede konservative Medlemmer at gøre, er dog noget ganske selvfølgeligt, nemlig at

sige til Nationalbanken gennem de Organer, de har, at dens Ledelse tør ikke føre Landet ud i en Kamp mellem Statsmagt og Bank, og at denne Overenskomsts Tiltrædelse fra Nationalbankens Side umuligt kan betyde, at en Vanskelighed her i Landet, som medfører Fare for vort Pengevæsen, skulde blive mødt af denne Rigsdag med Ligegyldighed, saaledes at man sagde: Lad Nationalbanken gaa til Grunde, lad Erhvervene og Samfundet gaa til Grunde — det er jo i Grunden det, de Herrer maler frem for os, at der kan ske de frygteligste Ting, og at vi roligt vil se alting styrte sammen —, og endelig at gøre Nationalbanken opmærksom paa, at en Overenskomst, som den paa et vist Punkt har anbefalet gennem Valutaraadet, kan man ikke saadan bagefter gaa fra, ikke mindst fordi den Forandring, der er sket i Lovforslaget, efter min og manges Mening betyder, at Lovforslaget i langt højere Grad binder Nationalbank og Stat sammen i den kommende Valutapolitik.

De Herrer har beskæftiget sig med, hvad der sker, hvis denne Overenskomst ikke vedtages. Jeg skal et Øjeblik vende tilbage til en Udtalelse af det ærede Medlem af Landstinget, Hr. Schovelin, som jeg i Dag har hørt tale, fordi den staar i saa skærende Modstrid med, hvad der siges herved, og ogsaa med de Bebrejdelser, der fremsættes af enkelte af de konservative Medlemmer mod andre. Hvad sagde det ærede Medlem af Landstinget Hr. Schovelin? Han sagde: Den Lov, her foreligger, kunde nok holde, hvis der var fremragende Ledere i Nationalbanken; hvis der var udmærkede Teknikere i Nationalbanken, kunde man stabilisere Kronen paa den Maade, her foreslaas, gennem en Guldvekselfod, men da Nationalbankens Ledelse som bekendt er middelmadig, ja, mere end det, kan den ikke gøre det; han siger: at betro denne Lov til Nationalbanken med en vrangvillig, en inflationslysten og en mere end middelmadig Ledelse er betænkeligt; derfor, siger han, burde man gøre det paa en anden Maade, nemlig, idet han vender tilbage til sin almindelige Plan, i Stedet for at binde dem til en Fastholdelse af Kursen i Guldvekselfod, der altsaa kræver saa fremragende Egenskaber, at gaa over til at binde dem til en Guldindløselighed, thi saa, siger han, har Guldets de Herrer Nationalbankdirektører i Nakken, og saa lærer de nok at gøre det forstandigt alligevel. Det siger det ærede Medlem, og dér ser Direktionen tydeligt tegnet for sig, hvad der eventuelt kan ske. Og jeg gør atter opmærksom paa, at Nationalbanken selv har sagt, at den maatte